

sení zůstává nedotčeno. Jest proto nerozhodným, zda usnesení, jímž se dodatečně rozděluje knihovním věřitelem vrácená část přikázaného peníze, jest usnesením rozvrhovým, či usnesením jinakým. O usnesení nesporného řízení nejde, nehledíc ani k tomu, že bylo vydáno v exekučním řízení, ana spořitelna města K. neuložila část vlastním jejím omylem jí přikázanou podle § 1425 obč. zák. k soudu, nýbrž ponechala jí za účelem nového rozdělení nadále u sebe podle původního příkazu exekučního soudu, a nelze použití § 46 odstavec (1) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.

Čís. 13175.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

V nesporném řízení mohou býti v rekursech uvedeny jen takové nové skutečnosti, jež vznikly nejpozději až do rozhodnutí první stolice, a jež, kdyby byly uplatňovány, mohly by míti vliv na toto rozhodnutí.

Pozdějších skutečností lze po případě jen použití k opodstatnění nové podobné žádosti, avšak vyšší stolice nemohou k nim přihlédnouti při své p ř e z k u m n é činnosti.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1934, R II 558/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu nemanželského otce, by bylo sníženo výživné, jež se zavázal smírem platiti dítěti. Rekursní soud návrh nemanželského otce zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

K opodstatnění žádosti o snížení výživného jest uplatňovati a prokázati takové skutečnosti, které teprve po soudním rozhodnutí, pokud se týče po dohodě o výši alimentálních příspěvků nastaly a finanční schopnost a hospodářskou mohoucnost povinného zeslabily. Právem odkazuje tedy rekursní soud k tomu, že nelze přihlížeti k dluhům rekurentovým, které v době uzavření smíru (27. ledna 1933) již tu byly a s nimiž nemanželský otec mohl a musil počítati. Sem náleží všechny dluhy v usnesení soudu první stolice podrobně uvedené, až na závazek z ručení za Cecilii Sch-ovou, ježto se rekurent o platební povinnosti dověděl teprve dopisem Československé záložny v S. ze dne 23. srpna 1933. Neprávem snaží se rekurent dovoditi, že mělo býti přihlíženo i k procesním a exekučním nákladům, jež povstaly tím, že jeho v době uzavření smíru již existující dluhy věřiteli byly vymáhány, neboť útraty jsou jen příslušenstvím pohledávky a dlužník musil si uvědomiti, že při prodlení s placením takové útraty povstanou. Pokud rekurent uvádí na přetřes též další dříve neuplatňované dluhy, jde vesměs o závazky, které vznikly teprve po vydání usnesení soudu první stolice v této věci. Ač v nesporném řízení v rekursech mohou býti uvedeny nové skuteč-

nosti, platí to přece jen o takových, jež nejpozději až do rozhodnutí první stolice vznikly a jež, kdyby byly uplatňovány, mohly by mít vliv na toto rozhodnutí, pozdějších skutečností lze případně jen použít k opodstatnění nové podobné žádosti, avšak vyšší stolice nemohou k nim přihlédnouti při své p ř e z k u m n é činnosti. Z téhož důvodu nesejde také na tom, že rekurent byl přeložen od okresního soudu v S. k okresnímu soudu v H., čímž se důsledkem menšího činovného jeho roční příjmy snížily o 456 Kč.

Čís. 13176.

Je-li právoplatně zjištěn ručební závazek veřejné obchodní společnosti v likvidaci z právního jednání likvidátorů, nelze zkoumati ve sporu o žalobě společníka podle § 36 ex. ř., zda šlo o právní jednání, jež uzavřeli likvidátoři v mezích své zákonné působnosti.

Námítka nesprávného doručení žaloby ve sporu proti společnosti v likvidaci a nedoručení rozsudku i druhému likvidátoru nemůže být předmětem žaloby podle § 36 ex. ř.

Ustanovení § 11 ex. ř. vztahuje se i na exekuční tituly vydané proti veřejné obchodní společnosti v likvidaci.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1934, Rv II 781/32.)

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti Antonín O. v likvidaci byla žalované povolena exekuce na jmění žalobce, bývalého společníka veřejné obchodní společnosti Antonín O. Žalobu o nepřípustnost exekuce p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Pokud jde o námitku, že nenastala pro vykonatelnost nároku proti žalobci právní posloupnost mezi firmou v rozsudku za dlužníka poznačenou a mezi žalobcem (§ 36 čís. 1 ex. ř.), uvádí žalobce, že firma v rozsudku jako dlužník poznačená v tomto doslovu neexistovala a vůbec neexistuje, tím méně jako veřejná obchodní společnost, na níž by byl žalobce účastněn jako osobně ručící společník, že Antonín O. ml. sám nebyl oprávněn bez souhlasu žalobce za likvidující společnost vůbec jednati, že likvidační společnost není veřejnou obchodní společností podle čl. 133 obch. zák. Toto tvrzení žalobce jest nesprávné a neodpovídá stavu věci, poněvadž má soudce výpisem obchodního rejstříku zjištěno, že původně byla dne 30. ledna 1909 přihlášena jako firma Antonín O., která se ode dne 1. prosince 1925 přistoupením Antonína O-a ml. stala veřejnou obchodní společností, a jmenování byli jako společníci této firmy Antonín O. st. a Antonín O. ml. Zastupovati společnost byl oprávněn každý společník samostatně. Pod datem 23. ledna 1929 jest jako další zápis uveden: Společnost se zrušila a likviduje. Firma jakožto likvidační má nyní dodatek »v likvidaci«. Zastupovati oprávnění jsou oba likvidátoři jen souborně. Dnem 1. srpna 1930 byla firma vymazána. Z toho jest zřejmo, že žalobcovo tvrzení v tomto směru není správné a odporuje udání, jež bylo učiněno v exekučním řízení při výslechu dne 20. listopadu 1929, kde žalobce výslovně uznal,